

Deník krajské postupové přehlídky POPELKA NA DLANI

Popelčina

sobota 30. května 2009

ROZÁRKA

Prší, a přece se kreslí

Druhý den Popelky na dlani se nesl přesně v duchu nadpisu - chvíli déšť, chvíli slunce. A to nejen pod širým nebem, ale i na jevišti. Dopolední slunečné počasí podpořené představením Ďulík a Kokoláč jdou na rozhlednu, bylo po obědě vystřídáno deštivým a chladným povětrím. Královně Koloběžce se nepodařilo zcela vyhladit vrásky na našich tvářích. I když v okamžiku jednoho speciálního převleku zmíněné titulní postavy lehce poskočil tlak mužské poloviny publika. Dnešním třetím hracím

dnem se přehlídka překulila do své druhé poloviny. Jaké nás čeká počasí a jaká představení dnes? Na jevišti uvidíme divadelní soubor z Předměřic nad Labem s pohádkou Poněkud ztracená princezna a jaké bude počasí? Meteorologové hlásí, že se ohřejeme až první červnový víkend. Doufejme, že nás zítra a v neděli zahřejí divadelní zážitky. V opačném případě zbývá grog a svařák - a to je lék nad léky.

Petr Matoušek, principál

PROGRAM

čtvrtek 28. května 10:00
Slavnostní zahájení
krajské přehlídky
za účasti primátora Mladé Boleslavi

čtvrtek 28. května 10:00
Spravedlivý Bohumil
aneb Pohádky začínají
Pohádka je vhodná pro děti od 5 do 12 let

čtvrtek 28. května 15:00
S čert nejsou žerty
aneb Čertovská nevěsta
Pohádka je vhodná pro děti od 4 do 11 let

pátek 29. května 10:00
Ďulík a Kokoláč jdou na rozhlednu
aneb Ne tradiční výlet
Pohádka je vhodná pro děti od 4 do 11 let

pátek 29. května 15:00
Královna Koloběžka I.
aneb Tak trochu Fimfárum
Pohádka je vhodná pro děti od 6 let

sobota 30. května 10:00
Poněkud ztracená princezna
aneb Kdo ji najde
Pohádka je vhodná pro děti od 4 let

neděle 31. května 10:00
Jablka mládí
aneb A jedna pohádka na závěr
Pohádka je vhodná pro děti od 6 let

neděle 31. května 14:00
Slavnostní zakončení
aneb Ceny, nominace a oficiality

Změna programu vyhrazena.
Rezervace a aktuální změny na
www.divadylko-nadlani.cz

Ďulík a Kokoláč jdou na rozhlednu

Viděli jsme, toto, eee... invazi dětí na jevišti

Divadlo KOCÁBKA

Rozhovor s Jiřím Cinke-
jsem (Kokoláčem) a Vladimírem Šimou (Ďulíkem)

Výkřik dne
Pan Ďulík: „Víte děti, co jsou to, toto, světové strany?“
Chlapeček z hlediště:
„Tam, tam, tam a tam!“

Zaměřujete se vyloženě na divadlo pro děti a tento žánr?

Kokoláč: Tohle pojetí je náhoda. Máme sice připravené podobné další představení, ale většinou hrajeme pro dospělé, takové komedie.

Hráváte takhle ve dvou, nebo jste součástí většího souboru?

Kokoláč: Ano, například teď dáváme dohromady hru pro čtyři herce. Premiéru budeme mít už za měsíc.

Ve hře si hraje se slovními parazity „ééh“ a „toto“, nezanechává to na vás stopy i ve vašem civilním životě?

Kokoláč: Ne, kdepak. My máme vůbec problém to tam nezapomenout říkat. Éé.

S dětmi při představení perfektně komunikujete, mnohdy si tak ale musíte koletovat o směr. Co se vám už přihodilo?

Kokoláč: Mám takovou vzpomínku na jednu ma-

Kokoláč: To ne, to víc. Už to hrajeme rok. (pozn. red.: pan Ďulík to zase popletl!)
Kde jste brali inspiraci?

Kokoláč: To je můj starý námět, ke kterému jsem

minku. Ta se chlemtala od začátku do konce. A druhá vzpomínka, když jsem si jednu holčičku vyvedl na pódium a řekl jsem jí, ať řekne, že Ďulík má jít tam, tak ona řekla: „Ne, tam!“ Tak to jsem ocenil to sebevědomí.

Ďulík: Ale naopak, vytáhnul dítě, a to řeklo, kam on mu to určil. Pak si pozval jeho maminku a ona zcela trubecky opakovala to, co on jí řekl, tak to nás také zaujalo.

Po kolikáté jste inscenaci hráli?

Ďulík: Dnes to bylo počtvrté.

se náhodou vrátil zpátky, přepsal jsem to, protože už jsem si nepamatoval, jak to tenkrát bylo.

Zkušenosti s hraním pro děti máte z dřívějších inscenací?

Ďulík: Máme zkušenosti z pražského divadla Máj. Tam se hrály převážně pohádky.

Kokoláč: To ovšem byla taková klasika, ale tohle je takový styl, který máme rádi. Takovej lidskej.

Ďulík: Jezdili jsme na tábory, a tam byly děti na denním pořádku. Zajímavé

Divácká anketa

96 %

4 %

0 %

je, že se nám třeba stane, že dítě přijde na pohádku a po představení vstane a ptá se: „Kdy bude ta pohádka?“, tak to se taky stane.

A na závěr, jak se vám u nás hrálo?

Nádherné prostředí, krásnej sálek, my na to nejsme zvyklí.

Jo, je vidět, že je fajn, že ty děti jsou tak blízko, a že vám hned vyběhnou nahoru. Tak jo, děkuju.

ptal se Jiří Filip

**A ještě jeden výkřik
„UŽ TO NESOL, JE TO
CUKR“**

Královna Koloběžka I.

Oblečená, neoblečená... oblečená až až

Divadlo Netopýr, Týnec nad Sázavou

Rozhovor s Jarkou Rakovou, vedoucí souboru a Annou Svobodovou, režisérkou.

Jak se vám u nás hrálo?

No, tak to je spíš asi otázka na herce. To mi ani jed-

Výkřik dne
„My zase byli v Národním a Dona Juana nezachránil ani Donutil, ani Švehlík - takže...“

na nejsme. Nestěžovali si, myslím, že se jim to líbilo. Bylo tu příjemné prostředí, takové malé, útulné.

Jak dlouho hrajete tuhle hru?
Dva roky? Asi dva roky.

A kolik repríz ročně?

To záleží na poptávce. Když jsou nějaké různé akce v okolí, jako například „mikulášská“, tak se to tam zahraje.

Pokud jde o scénář, jste inspirováni televizní inscenací, nebo jste vycházeli přímo z Wericha?

Je to volně zpracování podle Werichovy knížky.

Jaký máte vztah ke koloběžkám, jezdíte na nich rady?

Na koloběžkách výjimečně, ale na kole hodně.

A. S.: Já jsem vždycky chtěla koloběžku, ale doma

mi ji zakázali, protože mi říkali, že se z ní padá na jednu stranu, a zabila bych se na ní. Ale pak mi teda našli nějakou koloběžku s přidavným motorkem do kopce, protože já to mám z práce do kopce, z kopce a zpátky do kopce, ale netroufla jsem si ještě.

Hrajete víc pro dospělé, nebo pro děti?

Rekla bych, že tak 80 procent je pro děti, a těch 20 procent jsou ty dospělí.

Jaké náměty používáte? Klasické náměty, nebo jste sáhli i k něčemu neobvyklému?

K neobvyklému jsme sáhli jenom jednou. A to byla historická v podstatě detektivka a z prostředí našeho

týneckého hradu. V této hře jsme často zpívali.

Zpíváte ve většině vašich her?

Protože tak 70 procent souboru jsou kantoři, jsou zpěvaví, píšou jak text, tak melodii, všechno je původní.

Tak jo, děkujeme za rozhovor.

Divácká anketa

80 %

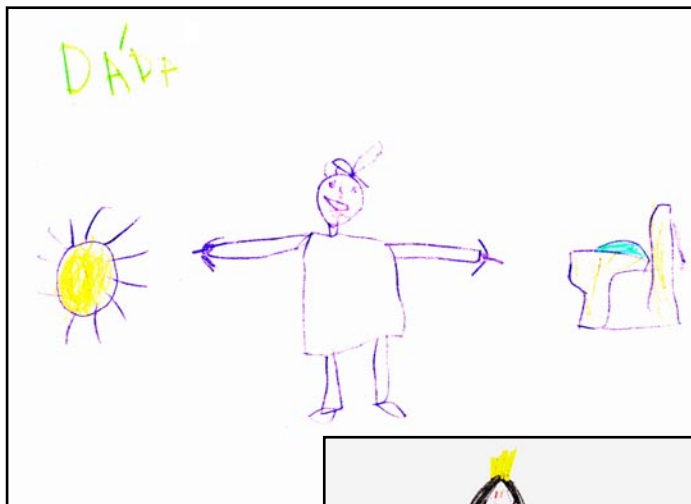

20 %

0 %

A co na to děti?

Jak se ti líbilo na představení „Královna Koloběžka I.“?

Kristýnka: Hjaní.

Markétka: Mně se víbila kjálovna Koloběžka.

Mísa: Ta Olohvěžka se mi víbiva. A ty vua, jak tam hvávi.

Martin: Královna Koloběžka.

Maruška: Princezna Koloběžka a král.

Kjálka: Pvincezna Kolobeska a ksvítci.

Co se ti na představení „Dulík a Kokoláč jdou na rozhlednu“ líbilo nejvíc?

Richard: Jak dělali majda, pajda...

Ondra: Jak šli na tu rozhlednu.

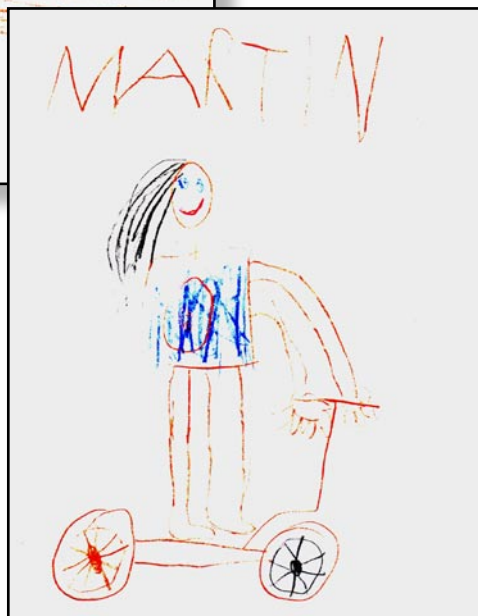
Mísa: Jak nemochli chrát tu chru.

Alenka: Mně se líbilo co? No... co no...? Si to nepamatuju... asi

Eliška: Mně se líbilo, jak řekl tam, jak na tu stranu chtěl, a tam... a oni nešli.

Šárka: Jak šli na tu jednu stranu a jak nevěděli, kam jdou.

Zuzanka: Jak byli popleti, se mi líbilo. A pak už nevím.

Porota se představuje

Slibovaný rozhovor s naší porotou je zde. Ptal se Jiří Filip.

Zdeněk Janál

Máte rád pohádky?

Samozřejmě, že mám rád pohádky. Jinak bych tu asi ani nebyl a ani nemohl být.

Která je vaše nejoblíbenější pohádka?

Když jsem byl malý, tak jsem měl strašně rád věc, kterou všichni znají, a to je komiks Čtyřlístek. Ten jsem stále četl a bavil mě. Vždycky mě bavilo sledovat, jak se ty situace vizuálně vyvíjejí. Je to taková hloupost o zvířátkách a ta mě bavila.

A nějaká oblíbená postavička ze Čtyřlístku?

Samozřejmě že Fifinka.

... tak to jsme dva.

Jinak mám raději klasické pohádky. Spíš Němcovou, než třeba Wericha. Klasické pohádky pro mě představují velký příběh s nějakým ponaučením. Jestliže je tam něco humorného, tak si to v tom najdu. Ale Werich je pro mne naopak humorný primárně, to v pohádce tolik nepotřebuji.

Co je podle vás největším úskalím inscenací pro děti?

Myslím, že je tím to, co se traduje, totiž, že si člověk myslí, že se jim musí podbízet. A také, aby z nich

inscenátoři nedělali hloupé, protože až tehdy, když se to udělá naopak, pak to teprve může fungovat.

Poslední otázka. Jak se vám u nás líbí?

U vás se mi líbí moc, je tady všechno dobře připravené, lidi se tu o vše starají, máte hezké divadlo, pěkný sál. Je vidět, že to tady žije, a že vás to baví.

Kateřina Fixová

Máte ráda pohádky?

Mám, samozřejmě. Pohádky jsou to nejdůležitější v životě; věřit na pohádky.

A vaše oblíbená pohádka?

Tak to bude horší. Já jako nemám tohleto... no... já vám řeknu, co je moje oblíbená pohádka – příběh o bohatých, kterej dobře dopadne.

Co je podle vás největším úskalím inscenací pro děti?

Já myslím, že to je jako... teď to myslím smrtelně vážně, že se ty děti podceňují, že při inscenování pohádky se zapomíná, že to dítě má nějaký svět, kterému nějakým způsobem rozumí a že prostě to dítě není blbý, když to řeknu úplně česky. Protože mám pocit, že se ty pohádky často dělají tak, že se říká: „Ono je dítě takový divák, který potřebuje tohle a tamto.“ Ale já si myslím, že dítě je úplně normální divák, jako každý jiný. Naopak, čím větší nároky na něj klademe, tak tím líp pro něj i pro nás. Nemám ráda, když se z dětí dělají pito-

mečkové, s kterými je nutné mluvit jiným jazykem, a jedná se s nimi, jako by nebyly normální. To si myslím, že je tím úskalím, že k tomu spadáte, protože si říkáte: „Porozumí tomu to dítě?“ No, asi tomu neporozumí tak, jak si myslíte, ale porozumí tomu po svém, nebo to vypustí z toho rozumového řetězce. Ale jakmile ho začnu podceňovat, tak si myslím, že to je cesta do pekel.

Jak se vám u vás líbí?

Tak vy víte dobře, že se mi u vás líbí. Já bych sem nejezdila, kdyby se mi tu nelíbilo. Myslím, že to má zaděláno na fajn přehlídku. Podle mě je tady všechno v pohodě. Je tady trochu zima, ale nevím, jestli za to můžete... (pozn. redakce - můžeme)

Kdyžtak si můžete na sebe půjčit něco z fundusu.

No to už mi říkal váš pan principál, že mi půjčí kožich.

Jo, máme tam moc hezký...

Pavel Purkrábek

Máte rád pohádky?

Mám rád pohádky, a zejména proto, že člověk buďto může a nemusí, že je to na svobodné vůli, ale nechtěl bych je prožívat, protože když je člověk

začne prožívat, tak už to přestává být pohádka a stává se realitou.

Máte nějakou svou oblíbenou pohádku?

Mám a to je zejména Čaroděj ze země Oz od Franka Bauma a Putování za švestkovou vůni od Aškenazyho. To jsou mé nejoblíbenější.

A co vás na nich nejvíc zaujalo?

Tak to já přesně nevím. No, u Čaroděje ze země Oz je to asi to, že jsem byl úplně maličký, když mi to máma předčítala a že je to takové hodně fantaskní, přestože to rozuzlení moc pohádkové není, jelikož je to podvodní, ale zase je hodnej teda.

To Putování za švestkovou vůni... no je to zvláštní, to se trochu popírám, ale je to o tom, že je to pohádková bytost, ale svět, ve kterém prožívá své dobrodružství, pohádkový není, ale bohužel úplně reálný.

Jaká jsou pro vás největší úskalí inscenací pro děti?

No my jsme se tu včera a dnes dotýkali, si myslím, že úskalím je to, že ty děti mají obrovskou imaginaci a při tom ale minimum zkušeností. A už těch dospělých to bývá úplně naopak, takže pak se to třeba úplně

netrefí. Jak jsme dnes viděli, jsou dospělci, kteří to dětství neztratí přes tu svou zkušenost (pozn. red. – představení *Đulík a Kololáč*). Pak si myslím, že žádné úskalí není. Ale to úskalí je právě v té nesou-

rodosti, té svobodě, představitivosti a zkušenosti.

Jak se vám u nás líbí?

No moc! Já jsem rád, že jsem sem přijel.

Tak to jsme rádi, děkujeme.

bez komentáře

Popelčina Rozárka - deník krajské postupové přehlídky Popelka na dlani
číslo 3, náklad 30 ks, vydává občanské sdružení Divadýlko na dlani, IČO: 70854343
redakční rada: Libor Ševců, Jiří Filip, Libuška Mikulecká a Petr Matoušek
kontakt: 739 017 581, email: info@divadylko-nadlani.cz
zdarma - neprodejné